

РЕШЕНИЕ

№ 7478

гр. София, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9310** по описа за **2021** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 20159754/19.07.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав по НАХД № 5146/2021г. е изменено Наказателно постановление /НП/ № 517237-F536271/11.06.2020г., издадено от началника на Отдел „Оперативни дейности“ – С. в Централно управление на НАП, с което за нарушение на чл.118, ал.10 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 /три хиляди/ лева, на основание чл.185, ал.2 ЗДДС, като е намален размерът на наложената санкция от 3000 /три хиляди/ лева на 500 /петстотин/ лева на основание чл.185, ал.2, изр. второ, вр. ал.1 ЗДДС.

Решението е обжалвано от санкционираното дружество като с доводи за неправилно приложение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост се моли за отмяната му и за отмяна на НП. Неправилен бил изводът на съда за осъществено от дружеството нарушение на чл.118, ал.10 ЗДДС, тъй като данни за доставеното гориво били подадени към НАП от служител на дружеството на датата на данъчното събитие – 21.11.2019г. В случая не ставало въпрос за неподаване на информацията, а за допуснато техническа грешка при изписването. Оспорва се

извода на съда, че изключението по чл.118, ал.11, т.5 ЗДДС е неприложимо. В съдебно заседание, касаторът, редовно и своевременно призован, не се представлява.

Ответникът по касационното оспорване, чрез юрк.И. моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 06.01.2020 г. служители на НАП извършили проверка в бензиностанция, находяща се в [населено място], [улица], стопанисвана от дружеството - касатор. При проверката било установено, че на 21.11.2019 г. била извършена доставка на 5986,71 литра дизелово гориво в бензиностанцията, но данните към НАП за доставката били подадени едва на 25.11.2019г., тъй като към момента на доставката управителят на бензиностанцията отсъствал и служителят, който трябвало да изпрати данните за доставка на горивото към НАП, въвел грешна цифра при попълването на уникалния 16 цифрен код, поради което се върнал отговор, че доставката била неуспешно изпратена към НАП. Служителят обаче не обърнал внимание на това отбелязване и не изпратил отново данните. Едва на 25.11.2019 г., когато управителят Ю. В. се върнал на работа в бензиностанцията, установил нередовното изпращане на данните към НАП, поради което ги изпратил надлежно на същата дата. Проверката и констатациите от нея били отразени в протокол за извършена проверка № 0406209 от 06.01.2020 г.

Впоследствие срещу дружеството бил съставен АУАН като описаното в него нарушение било квалифицирано по чл.118, ал.10 ЗДДС. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел присъствал при установяване на нарушението, след което бил предявен за подпис на управителя на дружеството-нарушител, който го подписал с възражения, че на датата на доставката служителят в бензиностанцията е въвел грешен номер при изпращането на данните към НАП.

Административнонаказващият орган приел изложените в акта фактическите констатации за категорично доказани и въз основа на него издал обжалваното НП, с което за нарушение на чл.118, ал.10 ЗДДС на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева, на основание чл.185, ал.2 ЗДДС.

Въз основа на така установената фактическа обстановка решаващият съд обосновал извод за осъществено от дружеството нарушение на чл.118, ал.10 ЗДДС, но като е отчел, че в НП не се твърди нарушението да е довело до неотразяване на приходи, е приел, че същото следва да бъде изменено като размерът на санкцията бъде определен по ал.1 на чл.185 ЗДДС, а не по ал.2 на с.р.

Видно от мотивите на съдебния акт е обсъдено възражението на дружеството за допуснатата грешка от служителя на дружеството при въвеждането на данните, обратно на твърденията изложени в касационната жалба. Доводите му се споделят изцяло от настоящия състав.

Както е посочил решаващият съд, разпоредбата на чл.118, ал.10 ЗДДС предвижда, че данъчно задължено лице - доставчик/получател по доставка на течни горива, е длъжно да подава в Националната агенция за приходите данни за доставката и движението на доставените/получените количества течни горива, както и за промяната в тях. Данните се подават на датата на данъчното събитие или на датата на възникване на промяна в обстоятелствата по електронен път с квалифициран електронен подпис. Безспорно е установено по делото, че на 21.11.2019г. е била извършена доставка на 5986,71 литра дизелово гориво в бензиностанция, стопанисвана от санкционираното дружество, но данните към НАП за доставката са били подадени едва на 25.11.2019г. Посоченото доказва извършването на вмененото нарушение по чл.118, ал.10 ЗДДС.

Съответен на материалния закон е изводът на съда, че установената грешка на служителя в бензиностанцията при попълването на уникалния 16 цифрен код е неотнормисима в случая, тъй като тя касае причината за извършване на нарушението, а причините са ирелевантни при нарушител юридическо лице, понеже касаят субективната страна на деянието, която в случая не се изследва. Споделят се изводите му, че дори да се обсъждат възраженията за причините, довели до несвоевременно подаване на дължимата информация към НАП, то допуснатата грешка на служителя на бензиностанцията не може да бъде възприета като обстоятелство, освобождаващо дружеството от отговорност, тъй като при отпечатването на информацията веднага е било отбелязано как доставката е неуспешно изпратена, като служителят е могъл да види това и отново да подаде информацията, но не го е сторил.

Неоснователно е възражението на касатора досежно изводите на решаващия съд за неприложимост на изключението по чл.118, ал.11, т.5 ЗДДС. Както е посочено от въззивната инстанция разпоредбата предвижда, че данни по ал.10 не се подават от получателя за доставки, които е отчетел като получени чрез електронната си система с фискална памет, а в случая по делото са ангажирани доказателства за това, че към момента на доставката /21.11.2019г./ на 5986,71 литра дизелово гориво, същата не е била отчетена като получена чрез електронната система с фискална памет, тъй като служителят в бензиностанцията е въвел грешна цифра при попълването на уникалния 16 цифрен код и се е върнал отговор, че доставката е неуспешно изпратена към НАП. Отчитането на доставката в НАП е станало едва на 25.11.2019г., когато управителят на бензиностанцията е установил пропуски. Тоест след като такова отчитане през електронната система с фискална памет не е било налице към момента на доставката, то данните е трябвало да бъдат подадени по описания в чл.118, ал.10 ЗДДС начин. Споделят се и изводите за неприложимост към конкретния случай на разпоредбата на чл.28 ЗАНН.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на атакуваното решение и то следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора претенцията на ответната страна за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение е основателна. То следва да бъде определено в размер на 80 лева на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото и обема на осъщественото процесуално представителство.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20159754/19.07.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав по НАХД № 5146/2021г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.